

INDEX RERUM PRÆCIPUARUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

PRIMUS NUMERUS LIBRUM, SECUNDUS CAPUT DESIGNAT.

A

ACTIO.

An gratia adjuvans sit actio vel principium actionis, et quæ sit ejus necessitas. 3, 14

ACTUS.

Ad actus supernaturales necessarium non esse auxilium prævium per modum concursus, sed simultaneum sufficere. 3, 51

Utrum auxilium efficax sit ad singulos actus pietatis necessarium, vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem. 5, 2

Utrum auxilium efficax, in omni statu et in omnibus personis, sit ad salutem et ad omnes pietatis actus necessarium. 5, 3

ADULTUS.

Quid Augustinus senserit de sufficienti auxilio, an omnibus adultis detur. 4, 18

ARBITRIUM.

De concordia liberi arbitrii cum necessitate sufficientis auxilii prævenientis. 4, 20

An loca Scripturæ quæ dependentiam liberi arbitrii a voluntate et omnipotentia divina testantur, physicam prædeterminationem ostendant. 5, 29

SANCTUS AUGUSTINUS.

Augustini sententia de gratia operante et cooperante examinatur. 3, 22

Utrum Augustinus physicæ prædeterminationi aliquando faveat. 5, 43

AUXILIUM.

Quid sit, et quotuplex internum gratiæ auxilium. 3, 1

Utrum auxilium excitans sit primum in ordine gratiæ sanctificantis adultorum. 3, 2

Divisio auxilii moraliter vel physicæ adjuvantis exponitur. 3, 15

Ad actus supernaturales necessarium non esse auxilium prævium per modum concursus, sed simultaneum sufficere. 3, 51

An recte auxilium gratiæ in sufficiens et efficax dividatur. 4, 1

Utrum auxilium sufficiens non solum homini sit necessarium ut possit operari, sed etiam ut operetur aliquo modo tribuat. 4, 2

Utrum auxilium sufficiens sit verum auxilium gratiæ internæ distinctum a lege, revelatione et doctrina. 4, 3

Utrum auxilium sufficiens internum in sola gratia excitante consistat et cum illa convertatur, seu idem omnino sit. 4, 4

An auxilium aliquod vere sufficiens, sit ex se inefficax, vel unde id habeat quando tale esse contingit. 4, 6

Utrum auxilium sufficiens detur interdum prædestinatis vel reprobis. 4, 7

Utrum auxilium sufficiens detur omnibus hominibus adultis, quantumvis reprobi sint. 4, 8

An et quomodo fidelibus semel justificatis, qui tandem non salvantur, detur auxilium sufficiens ad salutem æternam. 4, 9

Quid Augustinus senserit de sufficienti auxilio, an omnibus adultis detur. 4, 18

Utrum auxilia sufficientia omnibus hominibus æqualiter conferantur ex parte Dei, vel unde eorum varietas seu inæqualitas oriatur. 4, 19

De concordia liberi arbitrii cum necessitate sufficientis auxilii prævenientis. 4, 20

Quotuplex sit auxilium efficax. 5, 1

Utrum auxilium efficax sit ad singulos actus pietatis necessarium, vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem. 5, 2

Utrum auxilium efficax in omni statu et in omnibus personis sit ad salutem et ad omnes pietatis actus necessarium. 5, 3

Utrum auxilium sit excitans, seu in aliqua excitatione positum, præsertim juxta mentem Augustini. 5, 5

An efficax auxilium consistat in motione, vel in effectione de se et natura sua prædeterminante physicæ voluntatem humanam ad unum actum, et exercitium ejus. 5, 6

Utrum auxilium efficax, necessarium ad pie operandum, sit positum in aliqua excitatione per se, et ex vi suæ naturæ, ac præcise entitatis prædeterminantis physicæ voluntatem ad consensum. 5, 7

Proponitur opinio affirmans efficaciam auxilii prævii consistere in physica prædeterminatione voluntatis per modum actus primi, ac proinde talem prædeterminationem ad omnes et singulos actus pietatis esse necessariam. 5, 9

Directe ostenditur auxilium efficax necessarium ad singula supernaturalia opera, non posse consistere in motione vel qualitate prædeterminante physicæ in actu primo voluntatem ad consensum. 5, 10

Utrum possibile sit auxilium efficax physicæ prædeterminans voluntatem in actu primo, salvo libero usu ejusdem voluntatis in eodem actu secundo, ac subinde an libertas quoad exercitium in actu voluntatis simul possit cum auxilio, physicæ et in actu primo prædeterminante voluntatem, concordari. 5, 14

In humana voluntate non posse simul esse auxilium ex se ac physicæ illam prædeterminans cum potestate resistendi eidem auxilio. 5, 15

Auxilium, si ex se sit efficax ac physicæ prædeterminans, non posse a libero usu pendere, sed necessitatem antecedentem inducere. 5, 16

Vis superioris discursus alio modo manifestatur, et argumentis satisficit. 5, 17

Utrum auxilium efficax prædeterminans physicæ voluntatem influendo immediate in actum ejus liberum, possibile sit. 5, 20

Quid addat auxilium efficax auxilio prævenienti sufficienti, seu vocatio efficax generali ac sufficienti vocationi, et an per congruitatem vocationis hoc sufficienter explicetur. 5, 21

Duabus objectionibus contra superiorem doctrinam satisficit. 5, 22

Satisficit alteri objectioni, et a variis incommodis doctrina data vindicatur. 5, 23

Concluditur vera concordia libertatis auxilii cum efficaci auxilio, ejusque necessitate in gratiæ operibus. 5, 24

Aliis objectionibus contra superiorem concordiam ab incommodis desumptis satisficit. 5, 25

Doctrina data de auxilio efficaci, et concordia ejus cum libero arbitrio, verbis Christi, Matth. 11, comprobatur. 5, 26

Quid post Augustinum Patres Latini de auxilio efficaci senserint. 5, 44

Quid D. Thomas de hac controversia seu de auxilio gratiæ efficacis senserit. 5, 45

C

CAUSA.

Utrum causa prima et secunda, ut partiales causæ ad eundem effectum concurrant. 3, 27

Utrum concursus prævius constituat causam secundam in actu primo, vel compleat virtutem ejus ad agendum. 3, 33

Utrum concursus prævius sit separabilis a simultaneo, seu ab actione causæ secundæ, et e converso. 3, 34

Influxum prævium primæ causæ in secundam non esse per se necessarium ad actiones proprias naturalium agentium. 3, 36

CONCILIUM.

Ex capite quinto et canone quarto, sessione sexta Concilii Tridentini, veritas illa colligitur, vocationem illam quam homo recipere potest, si velit, quamque interdum recipit, talem esse ut possit illi resistere si velit; ergo talis vocatio, licet efficax sit, non prædeterminat physicæ voluntatem. 5, 32

Ex aliis locis ejusdem Concilii Tridentini eadem veritas confirmatur et aliis objectionibus occurritur. 5, 36

Expenduntur canones quartus Concilii Milevitani et Arausicani, et an Deus expectet hominis voluntatem exponitur. 5, 37

Expenduntur Canones quintus et vigesimus quintus Concilii Arausicani, et an initium bonæ operationis sit vel non sit a libero arbitrio, declaratur. 5, 38

Quid alia Concilia vel Pontifices Summi de gratia efficaci senserint. 5, 39

CONCORDIA.

Concluditur vera concordia libertatis auxilii cum efficaci auxilio ejusque necessitate in gratiæ operibus. 5, 24

Aliis objectionibus contra superiorem concordiam ab incommodis desumptis satisficit. 5, 25

INDEX RERUM.

685

CONCURSUS.

Utrum concursus Dei, ut primæ causæ, ad supernaturales actus auxilium supernaturale sit. 3, 25

An Deus, etiam in ordine gratiæ, per concursum simultaneum influat in effectum et actionem causæ secundæ immediate immediatione, virtutis et suppositi. 3, 28

Utrum, præter simultaneum concursum gratiæ, qui est in actum voluntatis, vel intellectus, sit necessarius alius prævius in potentia receptus, et a motibus excitantis distinctus, referturque prima sententia cum suis fundamentis. 3, 29

Quid sit concursus prævius, et quod munus ejus ob quod necessarium esse creditur. 3, 30

Quomodo prævius concursus a potentia in qua recipitur, et ab ejus actione distinguatur. 3, 31

An prævius concursus sit qualitas, vel in quo prædicamento sit. 3, 32

Utrum concursus prævius constituat causam secundam in actu primo, vel compleat virtutem ejus ad agendum. 3, 33

Utrum concursus prævius sit separabilis a simultaneo, seu ab actione causæ secundæ, et e converso. 3, 34

Proponitur sententia quæ docet generalem concursus Dei esse influxum in effectum, et imbibitum in actione causæ secundæ: influxum autem in causam per se et ex vi generalis concursus necessarium non esse. 3, 35

Quid Patres et Philosophi de necessitate prævii concursus quoad causas naturales senserint. 3, 37

Quid de concursu prævio in causis secundis naturalibus D. Thomas senserit. 3, 38

Quid Aristoteles vel antiqui Philosophi de necessitate concursus prævii in causis secundis naturaliter agentibus senserint. 3, 39

Solvendo rationes assertioni nostræ contrarias, eadem veritas amplius confirmatur. 3, 40

Ex vi generalis concursus non esse necessariam præviam motionem in voluntate, moraliter determinantem illam ut liberos actus eliciat. 3, 41

Prævium concursum physicæ prædeterminantem non esse voluntati liberæ necessarium ut aliquid determinate velit. 3, 42

Doctrina superioris capitis auctoritate Scripturæ et Patrum confirmatur. 3, 43

Auctoritate D. Thomæ et aliorum posteriorum Theologorum eadem doctrina confirmatur. 3, 44

Ex concursu Dei ad actus qui sunt peccata, peculiari ratione superior doctrina comprobatur. 3, 45

Deducendo ad varia incommoda eadem doctrina comprobatur. 3, 46

Sententia superioris capitis ex Scriptura et Conciliis colligitur. 3, 47

Ex Patribus eadem doctrina confirmatur. 3, 48

Quid de concursu prævio ac prædeterminante ad actum peccati divus Thomas senserit. 3, 49

Utrum concursus Dei simultaneus ex se prædeterminet voluntatem ad concursum. 5, 18

Utrum concursus simultaneus, ut est a voluntate Dei, semper ac necessario habeat vim prædeterminandi physicæ voluntatem. 5, 19

D

DEUS.

An Deus, etiam in ordine gratiæ, per concursum simultaneum influat in effectum et actionem causæ

- secundæ immediate, immediate virtutis et suppositi. 3, 28
- Proponitur sententia quæ docet generalem concursus Dei esse influxum in effectum, et imbibitum in actione causæ secundæ; influxum autem in causa per se et ex vi generalis concursus necessarium non esse. 3, 35
- An soli Deo tribuantur in Scriptura opera pietatis, propter physicam prædeterminationem. 5, 31
- An Deus faciat ut velimus et faciamus per physicam prædeterminationem, aut efficientiam. 5, 32

E

ELECTIO.

De concordia gratiæ efficaciæ cum gratuita et efficaci electione ac prædeterminatione salvandorum omnium, et cum divina providentia ac prædefinitione actuum liberorum humanæ voluntatis. 5, 49

EXCITATIO.

Quomodo supernaturalis excitatio ex naturalibus actibus Ecclesiæ, seu eorum per quos vocantur, pendere possit. 3, 11

Utrum auxilium sit excitans, seu in aliqua excitatione positum, præsertim juxta mentem Augustini. 5, 5

Utrum auxilium efficax necessarium ad pie operandum, sit positum in aliqua excitatione per se, et ex vi suæ naturæ, ac præcise entitatis prædeterminantis physice voluntatem ad consensum. 5, 7

F

FACERE.

Tractare incipit axioma: *Facienti quod in se est Deus non denegat gratiam.* 4, 12

Tribus modis potest intelligi hoc axioma. *Ibid.*

Primus modus, ex D. Thoma. *Ibid.*

Secundus, ex Alensi. *Ibid.*

Tertius, ex Gersono et Driedone. *Ibid.*

Axiomatis sensus de quo intelligi debet. *Ibid.*

Quis censetur facere quod in se est. *Ibid.*

Quomodo sit intelligendum Deum dare gratiam facienti quod in se est, per auxilium inferioris gratiæ. 4, 16

Tractatur altera sententia præcedenti contraria, negans datam esse a Deo legem dandi auxilium gratiæ facienti quod in se est per vires naturæ, ad servandam legem naturalem. 4, 13

Tractatur tertia opinio, quæ partim a præcedentibus recedit, partim cum utraque convenit. 4, 14

Propositæ difficultati satisfit, et axioma propositum in vero et catholico sensu explicatur. 4, 15

Difficultati capite decimo secundo propositæ satisfit. 4, 16

Objectionibus in capite decimo tertio propositis satisfit. 4, 17

FIDES.

Fidem puero statim ac recte deliberat, Deus infallibiliter inspirat. 4, 15

Ante fidem homo non meretur ullo modo vocationem ad fidem. *Ibid.*

Modus operandi ex fide propter obtinendam fidem, quis. *Ibid.*

G

GRATIA.

Quid sit et quotuplex internum gratiæ auxilium. 3, 1

Utrum auxilium excitans sit primum in ordine gratiæ sanctificantis adultorum. 3, 2

Utrum gratia excitans sit actus vitalis hominis. 3, 3

Aliis fundamentis primæ sententiæ satisfit, et quod sit principium proximum efficiens gratiæ excitantis inquiritur. 3, 4

Utrum motus gratiæ excitantis sint indeliberati, ita ut ex necessitate, non libertate fiant. 3, 5

Utrum gratia excitans in intellectu sit, et quæ sit necessitas vel munus ejus. 3, 6

Utrum gratia excitans in voluntate sit, et quæ sit necessitas vel munus ejus. 3, 7

Utrum gratia excitans sit necessaria solum ante fidem et alios habitus infusos, vel etiam post illos. 3, 8

Duo incidenter dubia de necessitate excitantis gratiæ, tam in natura lapsa quam integra, expediuntur. 3, 9

Utrum motus gratiæ excitantis sint in sua entitate supernaturales. 3, 10

Utrum præter excitantem gratiam sit necessaria gratia adjuvans ab illa distincta. 3, 13

An gratia adjuvans sit actio, vel principium actionis, et quæ sit ejus necessitas. 3, 14

Quibus modis differat actualis influxus gratiæ adjuvantis ab excitante gratia. 3, 16

Utrum gratia excitans sit principium physice adjuvans, præsertim ubi habitus infusus deest. 3, 17

Utrum in homine libere ac supernaturaliter operante sine habitu, principium adjuvans ad talem actum supernaturalem eliciendum, sit aliquid creatum animæ infusum. 3, 18

Quid sint gratia operans et cooperans, et quomodo ad excitantem et adjuvantem comparentur. 3, 20

Quid sit gratia præveniens, comitans et subsequens, et quomodo ad excitantem et adjuvantem comparentur. 3, 23

Quomodo gratia præveniens, comitans et subsequens, ad operantem et cooperantem gratiam comparentur. 3, 24

Utrum gratia sufficiens sit tantum actualis, vel etiam habituale includat. 4, 5

An et quomodo fidelibus peccatoribus, semper dum vivunt, gratia sufficiens tribuatur, qua converti et justificari possint. 4, 10

Difficultas circa superiorem doctrinam proponitur, ejusque occasione tractare incipit axioma: *Facienti quod in se est Deus non denegat gratiam.* 4, 12

Tractatur altera sententia præcedenti contraria, negans datam esse a Deo legem dandi auxilium gratiæ facienti quod in se est per vires naturæ, ad servandam legem naturalem. 4, 13

Tractatur tertia opinio, quæ partim a præcedentibus recedit, partim cum utraque convenit. 4, 14

Propositæ difficultati satisfit, et axioma propositum in vero et catholico sensu explicatur. 4, 15

Difficultati capite decimo secundo propositæ satisfit. 4, 16

Objectionibus in capite decimo tertio propositis satisfit. 4, 17

Utrum gratiæ efficacitas consistat in necessitate quam infert voluntati, ut non libere, sed necessario consentiat. 5, 4

Utrum excitans gratia per seipsam et natura sua determinet, saltem moraliter, voluntatem, ideoque ta-

lis efficacia auxilii excitantis ad actus liberos et sanctos voluntatis necessaria sit. 5, 8

Quid post Augustinum Patres Latini de gratia efficaci senserint. 5, 44

Tractatur quæstio appendix, an præveniens auxilium sufficiens, et efficax, possint esse æqualia in duobus hominibus, quorum unus consentit vocationi, et non alter. 5, 48

H

HOMO.

Homo ante fidem non meretur ullo modo vocationem ad fidem. 4, 15

Homini facienti quod in se est Deus non denegat gratiam. 4, 12

Sententia Pauli: *Deus vult omnes homines salvos fieri*, ut intelligenda ex Augustino. 4, 18

I

INFIDELIS.

Quomodo infidelibus omnibus detur auxilium sufficiens ad fidem et salutem. 4, 11

INFLUXUS.

Influxum prævium primæ causæ in secundam non esse per se necessarium ad actiones proprias naturalium agentium. 3, 36

JUSTIFICATIO.

Justificatio comparatur creationi. 4, 15

L

LEX.

Lex naturalis an et quomodo servari queat. 4, 14

Lex quasi pactum quoddam inter Deum-Hominem et Patrem æternum. 4, 15

Lex dandi omnibus hominibus auxilia sufficientia ad salutem haud est absoluta.

LIBERTAS.

Libertas arbitrii ad non peccandum conciliatur cum necessitate auxilii ad cavendum peccatum, ex Belarmino. 4, 20

Libertas alia omnino remota seu remotissima, alia partim remota, partim proxima, alia simpliciter proxima. *Ibid.*

Libertas omnino remota quæ. *Ibid.*

Libertas remota quæ. *Ibid.*

Libertas proxima quæ. *Ibid.*

Utrum possibile sit auxilium efficax physice prædeterminans voluntatem in actu primo, salvo libero usu ejusdem voluntatis in eodem actu secundo, ac subinde an libertas quoad exercitium in actu voluntatis simul possit cum auxilio physice, et in actu primo prædeterminante voluntatem, concordari. 5, 14

M

MASSILIENSES.

Massiliensium sententia ab Augustino, Prospero et aliis reprobat. 4, 18

MOTIO.

Ex vi generalis concursus non esse necessariam præviam motionem in voluntate, moraliter determinantem illam ut liberos actus eliciat. 3, 41

An efficax auxilium consistat in motione, vel in effectione de se et natura sua prædeterminante physice voluntatem humanam ad unum actum et exercitium ejus. 5, 6

Motio, auxilium, qualitas aut entitas indita voluntati ex sola efficientia Dei, et ex se prædeterminans illam physice in actu primo, omnino repugnat cum libertate. 5, 14

MOTUS.

Utrum motus gratiæ excitantis sint in sua entitate supernaturales. 3, 10

N

NECESSITAS.

Necessitas gratiæ excitantis in intellectu. 3, 6

Necessitas gratiæ excitantis in voluntate. 3, 7

Duo incidenter dubia de necessitate excitantis gratiæ, tam in natura lapsa quam integra, expediuntur. 3, 9

Necessitas gratiæ adjuvantis. 3, 14

Necessitas concursus prævii. 3, 30

Necessitas libertati opponitur. 5, 4

Quid Patres et philosophi de necessitate prævii concursus quoad causas naturales senserint. 3, 37

Quid Aristoteles vel antiqui philosophi de necessitate concursus prævii in causis secundis naturaliter agentibus senserint. 3, 39

O

OPUS.

Opera nostra quæ. 5, 4

Opera ex necessitate facta nec laude nec mercede digna. *Ibid.*

P

PECCATOR.

An et quomodo fidelibus peccatoribus semper dum vivunt gratia sufficiens tribuatur, qua converti et justificari possint. 4, 10

PECCATUM.

Quid de concursu prævio ac prædeterminante ad actum peccati D. Thomas senserit. 3, 49

PERSEVERANTIA.

An Adam receperit auxilium proxime sufficiens ad perseverandum. 4, 18

Si Angelus vel Adam caruisset adjutorio quo posset permanere, si vellet, an ei imputaretur ad culpam non permanere. *Ibid.*

POTENTIA.

Potentia de se indifferens quomodo determinari possit. 5, 6

PRÆDEFINITIO.

Appendix de prædefinitionibus, cum aliarum objectionum responsione. 5, 50

PRÆDESTINATIO.

Prædestinationis gratia ex sola Dei voluntate præparata quibus detur. 4, 17

Prædestinatio quid, *Ibid.*

Prædestinatio alia perfecta et simpliciter talis, quæ et ad æternam gloriam, alia vero secundum quid. 5, 3

Dubium appendix de concordia gratiæ efficaciæ cum gratuita et efficaci electione, ac prædeterminatione salvandorum omnium, et cum divina providentia,

- ac prædefinitione actuum liberorum humanæ voluntatis. 5, 49
- PRÆDESTINATUS.**
- Utrum auxilium sufficiens detur interdum prædestinati vel reprobis. 4, 7
- PRÆDETERMINATIO.**
- Prædeterminatio physica cur sic dicta. 5, 6
- Ad efficaciam vocationis an sit necessaria prædeterminatio physica. *Ibid.*
- Ex quo principio nitatur Ledesma inferre necessitatem prædeterminationis. 5, 12
- Proponitur opinio affirmans efficaciam auxilii prævii consistere in physica prædeterminatione voluntatis per modum actus primi, ac proinde talem prædeterminationem ad omnes et singulos actus pietatis esse necessariam. 5, 9
- Scripturæ testimonia contra physicam prædeterminationem expenduntur. 5, 28
- An Scriptura dicat Deum dare nobis velle propter physicam prædeterminationem. 5, 30
- An Deus faciat ut velimus et faciamus per physicam prædeterminationem aut efficientiam. 5, 32
- Ex Patribus Augustino antiquioribus physica prædeterminatio refellitur, et vocatio congrua comprobatur. 5, 40
- Antiquos Patres nihil pro physica prædeterminatione nobis tradidisse. 5, 41
- Augustinum in vocatione congrua sine physica prædeterminatione efficacem prævenientem gratiam constituisse. 5, 42
- Utrum Augustinus physicae prædeterminationi aliquando faveat. 5, 43
- PRINCIPIUM.**
- Utrum gratia excitans sit principium physice adjuvans, præsertim ubi habitus infusus deest. 3, 17
- Utrum in homine libere ac supernaturaliter operante sine habitu, principium adjuvans ad talem actum supernaturalem eliciendum sit aliquid creatum animæ infusum. 3, 18
- Solum Spiritum Sanctum immediate adjuvare voluntatem, ut principale principium proxime et physice faciens supernaturalem actum quando sine habitu elicitur. 3, 19
- PROMISSIO.**
- Promissio gratiæ ad quem finem posita. 4, 17
- Differt Deus gratiam suam in quantum vult pro suo arbitrio. *Ibid.*
- R**
- REPROBUS.**
- Reprobis etiam datur auxilium efficax. 5, 3
- Effectus propter quem datur auxilium efficax, in reprobis etiam invenitur. *Ibid.*
- S**
- SCRIPTURA.**
- Scripturæ testimonia contra physicam prædeterminationem expenduntur. 5, 28
- An loca Scripturæ quæ dependentiam liberi arbitrii a voluntate et omnipotentia divina testantur, physicam prædeterminationem ostendant. 5, 29
- An Scriptura dicat Deum dare nobis velle propter physicam prædeterminationem. 5, 30
- SEMIPELAGIANI.**
- Semipelagianorum error. 5, 24
- SPIRITUS SANCTUS.**
- Solum Spiritum Sanctum immediate adjuvare voluntatem, ut principale principium proxime et physice faciens supernaturalem actum quando sine habitu elicitur. 3, 19
- T**
- S. THOMAS.**
- Quid D. Thomas de auxilio gratiæ efficaci senserit. 5, 45
- TRAHERE.**
- Trahendi* verbum pro gratia efficaci apud Augustinum. 4, 17
- V**
- VOCATIO.**
- Quomodo supernaturalis vocatio ab actibus eorum qui vocantur pendere possit. 3, 12
- Vocatio ab excitante gratia. 5, 5
- Distinguitur vocatio in sufficiente et efficacem. *Ibid.*
- Declaratur vocatio efficax. *Ibid.*
- Adhuc declaratur efficacia vocationis. *Ibid.*
- Distinguitur vocatio in vocationem electorum; et communem. *Ibid.*
- Ad efficaciam vocationis an sit necessaria prædeterminatio physica. 5, 6
- Augustinum in vocatione congrua sine physica prædeterminatione efficacem prævenientem gratiam constituisse. 5, 42
- Tractatur quæstio appendix, an præveniens, auxilium sufficiens et efficax, possint esse æqualiain duobus hominibus, quorum unus consentit vocationi, et non alter. 5, 48
- VOLUNTAS.**
- Prævium concursus physice prædeterminantem non esse voluntati liberæ necessarium ut aliquid determinate velit. 3, 42
- Utrum gratiæ efficacitas consistat in necessitate quam infert voluntati, ut non libere sed necessario consentiat. 5, 4
- Voluntatis humanæ actus quot modis nominetur prædeterminatus a voluntate divina. 5, 6
- Utrum excitans gratia per seipsam et natura sua determinet saltem moraliter voluntatem, ideoque talis efficacia auxilii excitantis ad actus liberos et sanctos voluntatis necessaria sit. 5, 8
- In humana voluntate non posse simul esse auxilium ex se ac physice illam prædeterminans cum potestate resistendi eidem auxilio. 5, 15

